

Udkom i forbindelse med
åbningen af Gammelfestivalen
Død og hygge på plejehjemmet
onsdag den 8. oktober 2014

GAMMELBOGEN II
Død og hygge på plejehjemmet

Uddrag fra
Michael Svennevigs
GAMMELREPORTAGE
fra Plejehjemmet Tusindfryd

MIDDAG MED BENTE OG FRITZ

Jeg æder mig ihjel, så får du fred

Alle goder gaver de kommer fra Gud, så tak da Gud, ja pris da Gud for al hans herlighed.

Menuen stod på gulerodssuppe og medisterpølse med grønlangkål og sukkerbrunede kartofler.

Bente og Fritz havde været med på turen i den anden bus.

Jeg fik plads ved siden af dem til frokosten.

Bente: Det er sgu skrappt at du ikke vil have mig med hjem!

Fritz: Bente, hold nu op!

Bente: Hvorfor det, kan du fortælle mig det?

Fritz: Det kan jeg ikke, min ven.

Bente: Hvorfor kan du ikke det?

Fritz: Jo, jeg vil godt have dig med. Men du får bare ikke lov i dag.

Bente: Jo, jeg har fået lov!

Fritz: Du får lov fredag, lørdag og søndag.

Bente: Jeg har fået lov at tage med hjem i dag, fordi jeg var ked af det.

Fritz: Nåh...

Bente: Du skal ikke bestemme hvad jeg må og ikke må.

Fritz: Det gør jeg heller ikke.

Bente: Jo, det gør du.

Fritz: Lille skat, se nu lidt glad ud! Vil du ha' en tår øl? Er der noget i vejen?

Bente (sidder lidt, tavst): Snakkede du ikke om øl?

Fritz: Jo, jo... nu skal jeg være der... Nu sker der noget!

Bente: Sker noget? Hvad sker der?

Fritz: Nu går jeg ud og finder en øl til dig. Det er da service.

Bente: Nej, dét er det ikke.

Fritz: Jo, det er service.

Bente: Det aner du ikke, hvad er... Du skal passe på, lige pludselig er jeg her ikke mere.

Fritz: Jo, du er, lille ven.

Bente: Nej, jeg er ikke. Ikke med dig i hvert fald. Så får du det som du vil have det. Så kan du få hele lortet selv, derhjemme.

Fritz: Neej, nej, nej.

Bente: Jeg kan ikke holde det ud - med dig. Der er noget hver gang. Eller også er der noget i vejen med mig.

Fritz: Nej, der er ikke, lille ven. Der er ikke noget i vejen med dig. Du er en sød lille mus.

Bente: Alle andre kan lide mig - bare ikke dig. Du kan bare glide, hvis du ikke kan lide mig.

Fritz: (anstrengt) Ja, ja.

Bente: Du får det som du vil have det. Du skal have først. Du skal altid have først. Du kan lige så godt give mig øretæver. Det er godt det samme!

Fritz: Hvad si´r du? Det har du aldrig nogensinde fået. Det ved du slet ikke hvad er. Der er aldrig nogen, der har givet dig øretæver. (pause) Lille mus skal jeg skære medisterpølsen ud for dig?

Bente: Nej tak, det kan jeg godt selv.

Fritz: Undskyld! Men vil du have lidt grønlangkål? (hun ryster voldsomt på hovedet) Nå, men hvad så med brune kartofler?

Bente: Ja, jeg kan æde mig ihjel, så får du fred!

Fritz: Hvad siger du?

Bente: Jeg æder mig ihjel, så har jeg fred!

Fritz: Nå!

Bente: Så skal I ikke regne med mig mere.

Fritz: Vil du have en rødbede til? Vil du?

Bente: Er det mad?

Fritz: Ja, det er.

Bente: Jeg skal ikke have noget! Jeg vil håbe at jeg snart dør!

Fritz: Sådan noget må du ikke sige. Jeg er sikker på at du bliver mindst 100 år.

Bente: Nej, jeg gør ikke.

Fritz: Jo, jo, jo. Det har vi aftalt. Du er en sej dame.

Bente: Nå, det tror du! Du bliver meget forbavset. Jeg vil ikke finde mig i det, sådan som du er. Nu er det slut. Du skal ikke herse med mig mere.

Fritz: Det kunne jeg aldrig drømme om, lille skat.

Bente: Det handler bare om dig, om dig og om dig. Det gider jeg ikke. Så dejlig er du altså heller ikke. Så frækt at sige at jeg ikke må komme med hjem, når jeg har fået lov til det.

Fritz: Det er så et spørgsmål om du har det? Det tror jeg ikke at du har.

Bente: Hvordan kan du da sige sådan noget, når jeg siger at jeg har fået lov?

Fritz har fra tid til anden kigget over på mig.

-Det er ikke nemt! Og det er jo ikke personaler som hun er sådan overfor. Det er mig, der er skurken.

Jeg spørger om de tit tager med på onsdagsturene.

-Hvis der er plads, er vi med. Men det er jo beboerne, der kommer først. Men Bente vil ikke med, hvis jeg ikke også er med... men det er jo noget svært noget. Det er derfor de bor her.

Kommer du på Tusindfryd hver dag?

-Jeg har Bente hjemme fredag, lørdag og søndag. Og mandag har jeg hunden med herud. Jeg holder fri tirsdag og torsdag. Jeg skal jo også lave lidt derhjemme.

Er det alle der spiser hernede?

-Der er også nogen, der spiser i deres lejlighed. Det svinger med antallet, men der er også mange frivillige her.

Det er der altid?

-Ja, f.eks. Jens og Jørgen, der kørte bilerne i dag. Og så Jens' kone Solveig. Og så er der Kitty. Hun arbejdede her tidligere og blev bagefter frivillig. Hun arbejdede her i mange, mange år og gik så på pension - og blev frivillig. Vi var glade for hende. Hun var også oppe på 1. etage, og man kunne altid høre hvor Kitty var.

Fordi hun lo?

-Ja, og hun snakkede uafbrudt. Til gengæld når man bad om et eller andet, gik der kun fem minutter, før hun var der med det. Det var hun god til, sådan noget.

Jeg kigger over på Bente, der stirrer hvast på mig, og som slet ikke kan lide at jeg snakker med hendes mand, selv om hun ikke hører hvad vi taler om - og spørger Fritz, Du må være træt efter sådan en weekend?

-Det er jeg også. For du skal være på 24 timer i døgnet. For hvad går hun nu og laver? Hvad finder hun nu på? Men omvendt har vi været gift i 34 år. Man holder jo af hende alligevel.

Du ser jo også det der var engang?

-Ja, hun er jo ikke, som hun var før. Sådan er det. Jeg ved at det er sygdommen.

Hun ved ikke, hvad hun gør. Det kom lige pludselig, og så begyndte hun at blive aggressiv. Det var et helvede, og så lige med ét fik jeg en ordentlig en på torsken af hende.

Hvad tænkte du i starten, for da kunne du vel ikke vide at det var demens?

-Det vidste jeg ikke noget om dengang, men hjemmeplejen havde også bemærket det, og så kom der en demens-sygeplejerske ud for at hilse på Bente. Uafhængig af sygeplejersken havde jeg snakket med min egen læge om det og han sagde, at han ville komme hjem og besøge os. Torben, lægen, sagde bagefter til mig at Bente var hamrende dement! Så rekvirerede han et par psykologer, der skulle komme og snakke med hende. Men inden da begyndte hun også at blive aggressiv over for sygeplejersken, og så talte lægen og hun sammen - og så blev hun tvangsindlagt. Sådan foregik det. Det var ubehageligt.